

Michaela Tarra

Ž NITRA HORY

Z nitra hory

Michaela Tarra

Text © Michaela Tarra, 2016

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2016

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-086-1

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-087-8

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-088-5

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Banshee (čti Bánší), známá jako víla z nitra hory. Duše mrtvé víly s dlouhými bílými vlasy v šedém plášti. Zpěvavým nářkem věští smrt či ji lze potkat u brodu, kde omývá zakrvácenou zbroj mužů, jež mají zemřít.

Prolog

Děšť konečně ustal, ale černé, olověné mraky klesaly stále níž. Jako by je nebe mělo v příští vteřině rozdrtit. Ledový vichr se utišil a vystřídal ho lehký chladivý větřík, který jí hladil rozpálené tváře. Nasála jeho vůni protkanou vláhou letní bouře.

Vnímala nepokojné šplouchání vln jezera Fyne za svými zády a jiskřivou nervozitu pozdního odpoledne. Ne, nemohla za ni bouře, která právě minula, ale ta, která brzy vypukne.

Napětí v ní sílilo každým novým nádechem.

Poté se zachvěla zem. Za blízkým obzorem zaplápolaly ohně. Černý dým se vznesl k nebi, když vzplály první budovy opuštěné vesnice. Netrvalo dlouho a zahlédla první záblesky svého osudu. První helmice s rohy, sekery, meče a štíty. Muže oděné v kožešinách a kůži.

Dračí lidé.

Pěší následovali jezdce na mohutných válečných ořích.

Je to tady.

Okamžik, pro který ji vychovali.

Pod sebou cítila sílu koňských svalů, naslouchala neklidnému dechu své klisny. Meč v ruce ji nesnesitelně tížil a zároveň jí dodával odvahu. Všechny svaly jejího těla se stahovaly a napínaly pod vahou pevné, kovovými pláty pokryté zbroje. Helmice s nánosníkem jakoby jí nedovolovala nadechnout se.

Ohlédla se k hradbám svého domova. Na rozvalinách stáli vyrovnaní lučištníci. Nikdo se nepohnul. Byli vzpřímení a vážní. Čišelo z nich odhodlání.

Při pohledu na ně se jí srdce pomalu zastavovalo.

Nyní bilo klidně.

Bude bojovat!

Jak předurčila její matka dávno před jejím narozením – bude bojovat za to, co miluje. Avšak nejsou to jen kameny a hlína. Jsou to

všichni kolem ní. Lidé, kteří jí věří. Keltové i Piktové.

Jeden národ. Jeden lid. Jedno království.

Jako by už teď cítila krev bitvy. Magická síla, která ji budila a vytříbovala všechny smysly. Tlak, jenž objímal její tělo, nervozitu mužů stojících za ní.

Nebylo jich mnoho. Rozhodně ne tolik, jako nepřátel.

Nikdo jim nepřijede na pomoc.

Nevadí. Byla rozhodnutá neustoupit.

Vikingové se přiblížili.

Vzteklý ryk linoucí se jim z úst přehlušovalo dunění jejich kroků. Jejich přítomnost páchla krví a hnilobou.

Cítila lepkavou smrt usazující se jí na rtech.

Pozvedla svou zbraň vysoko nad hlavu a z úst se jí vydral válečný pokřik.

Povel k útoku.

Mraky se rozestoupily a osamělý paprsek slunce se zlatě zaleskl na hrotu jejího meče jako hvězda. Pohlédla na něj a poté zbraní zamířila na příjíždějící válečníky.

Vyrazila kupředu a k dusotu kopyt její klisny se přidaly další. Jako by oblohu rozčísl blesk a hřmění neustávalo...

Kapitola 1.

Setkání

Léto 839

*Bruachan castle, Loch Fyne,
hranice mezi Kaledonií a Dalriadou*

Noc za okny malého kostelíku svítla jako bílý oheň. Luna obkreslila na obloze oblouk a její kotouč téměř v úplňku ozařoval celou krajinu jako za dne. Jediný mráček nezakrýval hvězdné nebe a okolní louky a lesy také příliš úkrytu nedopřejí.

Erika si povzdechla. Po již tak bledé tváři se jí rozlévala měsíční záře, proudící do kostelní síně malým okénkem, a dodávala jejím blankytným očím nádech stříbrného třpytu. S bílými vlasy,

které zdělila po svých norských předcích, vypadala jako zářivé zjevení.

Pohled z úbočí kopce dolů na její domov ji rozesmutnil. Nikdy si nepomyslela, že bude muset opustit vše, co tolik miluje. Bruachan a tmavé vody jezera, jež ho obklopovaly, byly to jediné, co znala.

Hrad se rozkládal na většině nevelkého ostrova v úžině na pokraji slaného jezera Fyne. Za dne vstupovala noha poutníka do hradu po pásu kamenité pláže dlouhém na dvě stě kroků. Avšak v noci, když se hladiny jezera zdvihly za přílivu, bylo možné Bruachan opustit pouze v lodi. Mořské vody uzamkly cestu a vytvořily přirozený vodní příkop. Ten poskytoval hradním obyvatelům dostatek bezpečí tolik potřebného v těchto pohnutých dobách.

Kamennou věž obklopenou dřevěnými palisádami tu postavili její předkové z královské dynastie. Museli ji tolikrát bránit, opouštět a dobývat zpět, že rodinná kronika neobsahovala téměř jiné záznamy. Poslední, kdo pyšný hrad získal do svých rukou, byl norský nájezdník Dhorfinn Kalebson – její

otec. Spolu s Bruachanem mu v držení zůstala i krásná zajatkyně – piktská princezna Aislin. Ta si nakonec podmanila dobyvatelovo srdce a provdala se za něj. Od té doby zde Dhorfinn vládl moudře a ve znamení míru, přestože to občas nebylo nikterak jednoduché.

Území Argyllu leželo na hranicích mezi dvěma královstvími - piktskou Kaledonií a skotskou Dalriadou. Byla to poslední bašta Piktů na západní hranici. Eričina rodina byla mnohokrát nucena hájit svá práva i životy před dalriadskými Kelty, kteří se pokoušeli ukořistit více úrodné piktské půdy.

Na nádvoří plály ohně. Celý hrad zářil do noci. I tak daleko od něj tu a tam zaslechla hlasy rozléhající se spící krajinou.

Jistě ji už hledají.

Odvrátila se od okna a zamyšleně se zahleděla do přítmí kostelní síně. Nízká budova neposkytovala příliš okázalosti. Zdi byly omítnuty směsí hlíny a slámy a nabíleny, podlaha byla dlážděna velkými plochými kameny vytaženými z jezera. Za několika

řadami tmavých, olšových lavic visel na hrbolaté stěně prostě tesaný kříž.

Přes bídu, o které svědčil i hrubě vyřezávaný oltář, jehož levá strana se zdatně nahýbala do strany, bylo toto místo jejím druhým domovem. A to i přesto, že v něm sídlil bůh, ve kterého nevěřila.

V okolí tohoto domu si hrávala s místními dětmi. Sedávala v přední lavici a otec Dominik, místní duchovní, ji učil latině, pikštině i skotské gaelštině.

Dominik byl prazvláštní křesťan. Přišel na Bruachan s předsevzetím obrátit na římskou víru zdejší obyvatele. Ani Piktové, ani Severané, kteří zde žili, však nechtěli opustit své bohy. Nakonec zde otec Dominik zůstal a navzdory svému původnímu slibu, poskytoval duševní útěchu všem lidem bez rozdílu vyznání. Konal svatební i pohřební obřady podle piktských, norských a někdy i keltských tradic, a nic si nedělal z výtek svých souvěrců, že se odvrací od pravého boha.

Kráčela mezi dvěma řadami lavic doprovázena pouze tichým klapotem

svých střevíců, který se s ozvěnou odrážel od prázdných stěn. Prsty něžně přejížděla po tmavém dřevě, na jehož struktuře se odrážela sametová záře měsíce. V srdci jí hořela ochromující bolest a bezmoc. Ještě se ani nedokázala vzpamatovat ze smrti svých blízkých a nyní musí čelit mnohem vážnější hrozbě.

Zatočila se jí hlava. Zastavila se na konci setmělé uličky a na okamžik těsně semkla víčka. Nikdy ji nenapadlo, že tento den nastane. Den, kdy bude muset složit zbraně a uprchnout z vlastního domu.

Jenže zde nemůže zůstat! Tušila, že se ocitla ve smrtelné pasti. Musí se dostat ke svým příbuzným do srdce Kaledonie! Ve Forteviotu bude v bezpečí. Jenomže jak najde cestu do hlavního města, když se nikdy sama neodvážila dál, než za nejbližší výběžek jezera? Může se jí to vůbec podařit? Nebude-li však bojovat, přijde o život.

Jako Duncan, proběhlo jí hlavou.

Pravou tvář jí náhle osvětlil oranžový záblesk. Zamžourala do ostrého světla směrem k malé místnosti přilepené k postraní zdi kostela.

Ve dveřích stála temná silueta. Vysoký, štíhlý muž s kaštanovými, krátce střiženými vlasy, ze kterých prudké světlo vykouzlilo na jeho hlavě svatozář, jí pokynul a ona ho bez zaváhání následovala.

Vystoupila z temnoty síně do zlatavé záře svíce v nízkém přístřešku a srdce jí znovu zaplavil žal.

Na dlouhé pryčně, která prakticky vyplňovala celou místnost, leželo bezvládné tělíčko. Bylo tak malé, že se na úmrtním loži téměř ztrácelo. Rysy obličejce byly strnulé a víčka zavřená. Kůže, stejně bělostná jako lněný rubáš, který ji halil, zářila ve světle svíček olivovou zelení.

Její synovec - poslední muž z její rodiny - byl mrtev. Nebylo mu ještě ani sedm let, když mu smrt rozevřela svou náruč.

Nemohla od něj odtrhnout zrak. Duncan vypadal jako by jen spinkal. Nebýt zesinalé pokožky, nevěřila by, že jeho srdce již nebije. Klidně by mohl otevřít své obrovské tmavé oči

právě teď. Ta představa ji překvapivě vyděsila a naprosto ji ovládla. Ztěžka polkla a pokoušela se odvrátit od jeho nehybné tváře.

Nakonec se jí to podařilo a ona zdvihla hluboký, modrý pohled ke svému společníkovi. „Zavraždili ho, je to tak?“

Mladý kněz v prosté hnědé sutaně na ni upřel moudré, smaragdové oči. Byly plné smutku a porozumění.

„Tví strýcové by udělali cokoli, aby získali Bruachan,“ odpověděl vyhýbavě, „Duncan jim stál v cestě. On a...“

Umlknul, jakoby ji chtěl ušetřit kruté pravdy. Jako by ji snad neznala.

„...a já,“ doplnila za něj, „proto jsi mě sem přivedl. Co měli v úmyslu?“

Otec Dominik vtrhl do její komnaty těsně před západem slunce. Briskně ji instruoval, aby ho bez odmlouvání následovala. Poslechla ho. Byl to nejspíš jediný člověk, kterému ještě mohla důvěřovat. Opustili Bruachan nepozorovaně, na jednom koni, a jezero za nimi uzavřelo cestu zpět.

Když stoupali po strmém svahu k zubožené budově kostelíku, kněz mlčel. Věděla, že toho odpoledne hovořil s jejími vikinskými strýci – mladšími bratry jejího otce. Nemohou se dočkat, až jim její dědictví spadne do klína. Otec Dominik se patrně dozvěděl, jakým způsobem se jí pokusí odstranit a rozhodl se jí pomoci. Jenomže co zmůže jeden křesťanský kněz proti tlupě Norů?

Těžko dokázala uvěřit, že to vše není jen špatný sen. Avšak skutečně tady stojí. Celá roztřesená hledí do důvěrně známé tváře svého učitele, která se náhle zdá vrásčitá a unavená, a čeká, až promluví. Nejistota ji tlačí na prsou a jeho mlčení je krutější, než sebemučivější pravda.

„Ach, Bože,“ povzdechl si a jeho bolestný pohled podlamoval zbytky její odvahy, „jsi až příliš mladá, abys musela podstupovat takové strasti.“

Sevřelo se jí srdce při těch slovech.

V tom má jistě pravdu. Je jí teprve patnáct a přišla již o oba rodiče, bratra a nyní i o Duncana – posledního, kdo jí zbyl. Ne každý by dokázal

přetrpět tolik, co ona. Ale ona je přeci dcera velkého Vikinga! Otec ji vždy učil, aby se nikdy nepoddávala nepřízni osudu.

„Vždy existuje cesta, Eriko,“ říkával, „je jen třeba mít dostatek síly a moudrosti, abys ji našla a následovala.“

Při vzpomínce na ledově modrý pohled svého otce, který tál pod jejími dětskými úsměvy, jí srdce znenadání naplnila nová síla. Jako by ji otec nikdy neopustil. Cítila jeho oporu ve svém nitru. On by jí nikdy nedovolil, aby se vzdala bez boje!

„Jsem dcera Dhorfinna Kalebsona,“ hrdost v jejím hlase by zaskočila kdejakého muže, ne však otce Dominika, jež ji znal a učil celý její život, „nebojím se podstoupit jakékoli příkoří, které mi osud připraví. Tak co tedy Torolf a Donall chystali?“

Duchovní svěsil ramena a pevně stisknul rty. Jako by i jeho naplnila novou silou. Když promluvil, z jeho hlasu rezonoval nesouhlas:

„Donall mě povolal, abych za zítřejšího úsvitu vedl svatební obřad. Chystal se s tebou oženit, aby získal tvá práva na Bruachan.“

„Ten starý ničema,“ neodpustila si. Do žil se jí vlila horká krev. Zatoužila vrhnout něčím křehkým proti nabílené zdi.

Donall byl sice mladší z jejích strýců, i tak měl však velmi blízko padesátce a pohřbil přinejmenším dvě manželky. Dříve možná vítala, že ani jeden z jejích strýců nezplodil potomky, kteří by mohli ohrozit její rodinu, nicméně se zdálo, že oni je vlastně nepotřebují. Budou žít ještě dost dlouho na to, aby si nějaké pořídili, až se jí zbaví. A kdo ví? Možná Donall plánoval, že mu je porodí ona.

Při té myšlence se jí udělalo nevolno.

Kněz na ni pohlížel značně rozčileně, chápajíc její vztek. Musel se nějak zabavit, aby si i on nepřisadil nějaké to šťavnaté slůvko na adresu jejích příbuzných. Raději tedy přešel na druhou stranu komory, vzal do ruky měkký lněný polštářek naplněný bylinami a vsunul ho pod hlavu zemřelému dítěti.

„Oni vědí, že bez tebe hrad nezískají,“ promluvil tiše, když nabyl zpět ztracený klid, a jeho vážný pohled se opřel o její tvář, „po právu patří rodině tvé matky. Tvůj bratranec Drust je

sice kaledonským králem teprve krátce a má teď mnoho jiných starostí, ale tebe miluje, a proto by ti přispěchal na pomoc, i kdyby ho to mělo stát trůn. A pokud by se ti něco přihodilo, nikdy by neponechal Bruachan v držení Seveřanům. Dobil by ho zpět, aby zůstal v majetku piktské královské linie. Pokud by ses však stala Donallovou manželkou, nezmohl by proti nim Drust ničeho.“

Váha knězových slov na ni postupně dopadala a rozdmýchávala v ní podivné souznění smutku a bezuzdného vzteku. Avšak nechat se ovládnout těmi pocity by znamenalo vrátit se za rozbřesku na Bruachan a uříznout těm dvěma pijavicím hlavy!

Torolf a Donall přijeli svého staršího bratra navštívit po smrti jeho jediného syna a už nikdy neodjeli. Využívali pohostinnosti Bruachanu a jeho obyvatel a hleděli si jen toho, jak se dostat blíže k nemalému dědictví po Eričině matce. Dhorfinn možná vytušil jejich darebné úmysly, byl však natolik zasažen ztrátou syna, že své bratry nedokázal vykázat z hradu. Později však nezůstal k jejich slídění po majetku

netečný a velkou část cenností nechal převézt k manželčiny příbuzným do Forteviotu, piktského královského sídla, kde měly být uschovány pro právoplatného dědice.

Jenže ten tu nyní leží bez dechu a jeho tělo začíná pohlcovat smrt.

Věděla, že otec Dominik očekává její reakci. Než však dokázala utišit bouři zuřící v jejím nitru, ozvalo se tlumené zabušení na dveře vedoucí z přístavku ven směrem k lesu.

Erika zpozorněla a napřímila se. Ovládl ji nový pocit – strach. Krev se jí nahnala do spánků.

Tak rychle ji přeci nemohli najít!

Pokusila se nedat na sobě nic znát.

Kněz jí pokynul, aby se ukryla v kostelní síni a sám se vydal otevřít.

Beze slova se vytratila z místnosti.

Škvírou v přivřených dveřích sledovala, jak dlouhý stín Dominikovy ruky klouže podél závory a ostražitě se zkracuje, když se knězovy prsty dotýkají chladného kovu.